

КАТРИН МАКЛИЙН ТЕЛЕВИЗИЯТА БЕШЕ ГОТОВА

Превод от английски: Григор Попхристов, 1987

chitanka.info

— Какво мислите за извънземните същества, мистър Натен? Приятелски ли са настроени? Приличат ли на хората? — попита репортерът от „Нюз“.

— Много приличат — отвърна слабичкият млад мъж.

Навън дъждът барабанеше по големите прозорци, замъглявайки изгледа към летището, на което *Те* щяха да пристигнат. Локвите по бетоновите писти приличаха на сипаничави от дъжда, а тревата, растяща между тях, блестеше от мокрота и се превиваше под поривите на вятъра.

Встрани, на почетно разстояние от мястото, където огромният космически кораб трябваше да се приземи, се забелязваха сивите сенки на колите с телевизионни камери. Екипажите им чакаха притиснати един до друг в подвижните си съоръжения. Още по-встрани, в пустите пясъци зад далечните хълмове се криеше в кръг артилерията, а далеч на хоризонта в бойна готовност стояха бомбохвъргачите. *Те* пазеха света от възможна измама от първия извънземен космически кораб, идващ на Земята.

— Знаете ли нещо за родната им планета? — попита репортерът от „Хералд“.

Джоузеф Р. Натен — слабичкият млад мъж с права черна коса и уморено лице, към когото бе отправен въпросът, бе гледан с уважение от репортерите. Той очевидно беше в края на силите си и те не искаха да го притесняват допълнително, задавайки му едновременно твърде много въпроси. Утре може би той щеше да бъде една от най-големите знаменитости, които някога са се появявали в заглавните страници.

— Не, нищо конкретно.

— Някакви предположения или умозаключения? — настоя репортерът от „Хералд“.

— Техният свят за тях трябва да е както Земята за нас — отговори несигурно отегченият млад мъж. — Околната среда спомага за развитието на животното, но, разбира се, само в определено отношение. — Той им хвърли бърз поглед и после уклончиво погледна встрани. Пригладената черна коса бе започнала да прилепва от пот на челото. — Това не е необходимо да означава нещо.

— Подобна на Земята — записа мърморейки един от репортерите, сякаш в отговора не бе забелязал нищо друго.

— Какво ви помогна да се свържете с тях? — попита репортерът от „Таймс“.

— Смущения. Радиосмущения — след колебание отвърна Натен. — В свободното си време започнах да насочвам антената-радиоприемник към звездите. Вие знаете, че някои звезди излъчват радиошум. По-точно нещо като радиосмущение. Хората отдавна се вслушват в него, опитвайки се да си обяснят защо звездното излъчване на тези вълни идва на такива тласъци. Това не изглежда естествено. — Той направи пауза и се усмихна колебливо, чувствайки, че следващото нещо, което щеше да каже, щеше да го направи знаменит. Това бе една идея, която му хрумна докато се вслушваше; една идея, която бе така проста и съвършена, както тази на Нютон, когато е видял падането на ябълката. — Аз реших, че то не е естествено и се опитах да го дешифрирам. — Той се опита да обясни явлението и да го направи очевидно. — Виждате ли, да се ускори движението на лентата, докато съобщението зазвучи като радиосмущение и след това да се излъчи, е стар информационен трик. Тайните служби го използват. Този вид писукане съм го чувал и преди.

— Искате да кажете, че те ни изпращат шифровано съобщение ли? — се поинтересува репортерът от „Нюз“.

— Това не е точно шифър. Необходимо е само да го запишете и после да намалите скоростта на лентата. Те не предават информацията на нас. Ако една звезда притежава обитаеми планети и между тях съществува радиовръзка, те биха изпращали тънък интензивен лъч, за да пестят енергия. Вие разбирате, че той е също като прожектор. Теоретично един такъв интензивен лъч може да пътува безкрайно дълго, без да загуби от силата си. Обаче насочването от планета към планета би било трудно, вие не можете да очаквате, че от такова разстояние един лъч ще се задържи в целта повече от няколко секунди. Следователно, те биха могли да свият по естествен път всяко съобщение в рамките на половин до една секунда и да го изпратят няколкостотин пъти в едно по-дълго излъчване. Така те биха били сигурни, че съобщението е уловено в момента на преминаване на лъча през целта.

— Сигурно имате право — съгласи се репортерът от „Таймс“.

Те се усмихнаха един на друг.

— Как се случи така, че вие вместо само гласове уловихте и телевизионно изображение? — попита репортерът от „Нюз“.

— Не случайно — започна търпеливо да обяснява Натен. — Аз бях разпознал един модел на разложен образ и исках да уловя телевизионно изображение. То е разбираемо на всички езици...

Един сенатор крачеше нагоре-надолу по залата в близост до журналистите, мърморейки под нос заучената приветствена реч и нервно поглеждаше през прозорците сивата суграшица.

Срещу прозорците на дългата зала имаше малка, повдигната над нивото на пода платформа, от двете страни на която се извисяваха стройните форми на телевизионните камери, подвижните микрофони и бездействащите прожектори, готови да бъдат включени, когато сенаторът започне приветствената си реч към извънземните същества. До нея се намираше овехтяло радиопредавателно устройство без кутия, която да скрива частите му и две телевизионни катодни тръби, проблясващи с голотата си от едната страна и мънкащ нещо говорител от другата. До тях имаше табло с циферблати и копчета, а на маса пред таблото бе поставен малък ръчен микрофон.

— Аз записах някои от групите писукания, идващи от съзвездието Стрелец и започнах да работя върху тях — каза Натен. — Бяха ми необходими няколко месеца, за да открия синхронизираните сигнали и дори да получа образ.

В паузите, които правеше Натен, репортерът от „Таймс“ откри, че несъзнателно се вслушва за шум от ракетни двигатели на бързо приближаващ космически кораб.

— Как влязохте в контакт с космическия кораб? — попита репортерът от „Пост“.

— Направих копие на филма „Пролетна церемония“ на Дисни-Стравински и го изпратих обратно в същото направление, от което получавахме сигналите. Само за опит. То би стигнало до тях след много години, ако въобще стигнеше, но аз мислех, че библиотеката не би имала нищо против да получи един нов запис. Две седмици по-късно, когато уловихме и забавихме нова партида записи, открихме, че ни отговарят. Съобщението очевидно беше предназначено за нас. Представляваше края на филма на Дисни, прожектиран пред широка

публика и после публиката, седяща и чакаща пред празен екран. Сигналят беше много лесен и силен. Бяхме прихванали предаване от космически кораб. Вие разбирате, че те искаха друг филм. Бяха харесали този и искаха още... — при тази мисъл той им се усмихна. — Вие можете сами да ги видите. Записът е в помещението, намиращо се в дъното на залата, където лингвистите работят с механичния преводач.

Те я отвориха и влязоха пипнешком в тъмното помещение, наблъскано със сгъваеми столове, в което доминираше ярко светещ екран. Вратата зад тях се затвори и в помещението се върна пълният мрак. Остана да се чува само шумът, вдиган от репортерите, които примъкваха столовете си около екрана. Остана прав само репортерът от „Таймс“. Той бе силно изненадан, сякаш бе заспал и после събуден, за да открие, че е попаднал на погрешно място.

Единственото реално нещо в затъмнената стая, изглежда беше яркото цветно изображение на две същества на екрана. Независимо, че образът бе неясен, той можеше да види, че в действията на екрана има нещо непривично.

Той гледаше към извънземните същества.

Впечатлението беше, че две дегизирани човешки същества се движеха странно, полутанцувайки-полукуцайки. Внимателно, като се страхуваше, че образите могат да изчезнат, той бръкна във вътрешния джоб на сакото си и извади оттам очила с поляризирани стъкла. После завъртя едните лещи на деветдесет градуса спрямо другите и ги постави на очите си.

Двете същества незабавно дойдоха на фокус, реални и стабилни, а екранът се превърна в широк илюзорно близък прозорец, през който той ги наблюдаваше. Те се намираха в помещение със сиви стени и дискутираха нещо със сдържано вълнение. Едрият мъж в зелена туника затвори за момент пурпурните си очи, когато другият каза нещо и с гримаси направи движение с пръстите си.

Драматичен актьор.

Вторият, по-дребен и с жълто-зелени очи, пристъпи до него и заговори бързо с по-нисък тон. Първият стоеше неподвижно, без да прави опит да го прекъсне.

Очевидно предложеното беше някаква изкусна измама и репортерът от „Таймс“ искаше да се убеди в това. Пипнешком той

потърси стол и седна.

Може би жестът е универсален — желание или отвращение, наклоняване напред или назад, напрегнатост, отпускане. Може би тези артисти бяха майстори. Сцената се смени: коридор, място, приличащо на парк, в който — той започна да разбира — се намираше космическият кораб, учебна зала. Там имаше и други същества, които разговаряха помежду си и работеха. Някои от тях разговаряха с мъжа в зелената туника и всичко беше ясно — какво се случваше или как те се чувствуваха. Говореха на един сякаш леещ се език с много къси гласни и разгорещено жестикулираха, движейки ръцете си по странен начин — не бавно, а някак необичайно.

Той игнорира езика, но след време странният им начин на движение започна да събужда у него интерес. Нещо в този начин... Той с усилие отклони съзнанието си от развитието на действието и принудително си съсредоточи вниманието върху физическата разлика; кестеняви късо подстригани коси и разноцветни очи (цветовете се виждаха ясно, защото ирисите им бяха много големи) с кръгла форма, широко разположени върху заострените им в долния край светлокафяви лица. Те бяха с дебели вратове и големи мускули на ръцете, които показваха необикновена за човек сила, но китките им бяха тънки, а пръстите, също тънки и нежни, изглежда бяха на брой повече от обикновено.

Репортерът от „Таймс“ си спомни сенатора, който крачеше нагоре-надолу в залата за наблюдение, чувайки отново приветствената му реч за добре дошли. Речта не беше само празен надут жест, както предполагаше той. Тя трябваше да бъде преведена от механичния преводач и разбрана от извънземните същества.

От другата страна на светещия прозорец, какъвто беше стереоекрана, едрият главен герой в зелена туника говореше нещо на един пилот в сива униформа. Те се намираха в ярко осветената командна зала на космическия кораб.

Репортерът от „Таймс“ се опита да улови нишката на действието. Той вече се интересуваше от съдбата на главния герой и му симпатизираше. Това бе, може би, в резултат на добрата му игра, част от артистичното изкуство, а този актьор можеше да бъде сценичен идол на цели слънчеви системи.

Контролираната напрегнатост, която се издаваше от потръпването на ръцете, бе твърде бърз отговор на въпроса. Униформеният, неподозиращ нищо, се обърна с гръб към него и се зае с някаква задача, която включваше и карта със светещи по нея червени точки. Движенията му бяха също като на другите. Те всички сякаш се намираха под вода или на филм със забавени движения. Другият, наблюдавайки един превключвател на таблото, се приближаваше към него. Чуваше се тиха музика.

Лицето на извънземното същество, наблюдаващо превключвателя, се беше приближило до екрана и репортерът от „Таймс“ отбеляза, че ушите му представляват два симетрични и почти съвършени полукръга без видими отвори в тях. Униформеният изрече къса фраза с дълбок глас. Той все още бе с гръб към другия, който говорейки небрежно, продължаваше да се приближава към него. Превключвателят се приближаваше стереоскопично и изпълвайки екрана, стана досегаем. Ръката на другия се показва, стрелна се към превключвателя и го хвана...

Чу се остър звук. Ръката се отвори и замръзна от болка. Зад него неподвижно с оръжие в ръка стоеше фигурата на униформения. Той се беше обърнал и стрелял и сега наблюдаваше с разширени очи как мъжът в зелената туника се олюлява и пада.

Драматичното положение се задържа. Униформеният унило погледна ръката си, държаща оръжието, с което беше убил.

Един друг униформен мъж се появи и взе оръжието от отпуснатата му ръка. Обезсърчен, убиецът започна да обяснява нещо с нисък глас. В същото време музиката се засили и заглуши думите му, а екранът бавно потъмня като прозорец покрит със сива мъгла.

Музиката затихна.

В тъмнината някой изръкопляска.

Репортерът от „Таймс“ стана тихо, излезе в ослепителнобелия каменен коридор и тръгна обратно по пътя, по който беше дошъл, сгъвайки и прибирайки замислено стереочилата си.

Залата беше още по-препълнена с хора, отколкото преди да я напусне. Телевизионните екипи стояха близо до своята апаратура. Сенаторът се беше разположил на стол и четеше, а в далечния край на залата осем седнали в кръг мъже водеха оживена дискусия на някаква

тема. Репортерът от „Таймс“ разпозна няколко, които знаеше лично. Те заемаха високи постове в науката и работеха върху теорията на полето.

Ръчно направеният предавател-приемател, настроен на предавателната вълна на обикалящия в орбита около Земята кораб, още бръмчеше, а младият мъж, който го бе включил, седеше подпрял брадата си с юмрук на ръба на телевизионната платформа. Той не вдигна поглед при приближаването на репортера от „Таймс“, но причината беше разсеяност, а не нелюбезност.

Репортерът от „Таймс“ седна до него и извади пакет цигари. После си спомни за приближаващия момент на телевизионното предаване и за забраната да се пуши и наблюдавайки замислено дъждовните капки, удрящи все по-слабо стъклата на прозорците, прибра пакета обратно в джоба си.

— Какво не е в ред? — попита той.

С леко поклащане на глава Натен показа, че предчувствува нещо.

— *Вие* ми кажете.

— Изпитвам подозрение — отвърна репортерът от „Таймс“. — Чисто подозрение. Всичко върви твърде гладко и всеки приема твърде много за дадено.

— Аз все още се вслушвам — каза Натен и малко се отпусна.

— Има нещо в начина, по който се движат...

— Това ме безпокои и мен.

— Сигурен ли сте, че се движат с тази скорост, която видяхме на екрана?

Натен погледна замислено ръцете си.

— Не зная — отвърна той. — Когато завъртя лентата по-бързо, всички те ускоряват движенията си и вие започвате да се чудите защо дрехите им не се развяват зад тях, защо вратите се затварят така бързо и въпреки това не ги чувате да се затръшват. Защо предметите падат така бързо? А ако намаля скоростта, те всички сякаш плуват. — Той погледна замислено репортера. — Не разбрах името ви.

— Казвам се Джейкъб Люк, от „Таймс“ — представи се той и протегна ръка.

Натен я улови с бързо движение и здраво я стисна.

— Ще ги видим ли? — попита бавно Люк.

Настъпи мълчание. Чу се само леко шумолене на хартия, когато сенаторът обърна страница от списанието, което четеше. В другия край

на залата, учените продължаваха дискусията си.

Натен отметна отново назад дългата си черна коса, която сякаш нарочно падаше на очите му, за да му попречи да вижда.

— Разбира се — внезапно се засмя младият мъж. — Разбира се, че ще ги видим. Защо пък не, когато правителството е готово да ги посрещне с приветствени речи, цялата армия се е скрила зад близкия хълм, а навсякъде наоколо има репортери и телевизионни камери? Всички радиостанции са готови да съобщят за кацането им на Земята. — Той достигна до истината без да си поеме дъх. — По дяволите! Не, те няма да кацнат тук. Има някаква грешка. Трябваше да уведомя висшите чиновници още вчера, когато пресмятанията започнаха да ми изневеряват. Не зная защо не казах нищо. Мисля, че ме беше страх. Около мене имаше твърде много хора от най-висок ранг. Загубих смелостта си. — Натен дръпна репортера за ръкава. — Слушайте, аз не зная какво...

На предавателно-приемателното устройство светна зелена светлина. Натен не я погледна, но спря да говори.

От високоговорителя на устройството се чу глас, говорещ на извънземния език. Сенаторът го погледна нервно и започна да оправя връзката си. Гласът престана да говори. Натен се обърна и погледна високоговорителя. Безпокойството му изглежда бе изчезнало безследно.

— Какво бе това? — полюбопитствува репортерът от „Таймс“.

— Гласът каза, че са намалили достатъчно скоростта, за да започнат да навлизат в атмосферата. Предполагам, че до пет-десет минути ще бъдат тук. Това беше Бъд. Той е много развълнуван. Той каза: „Господи, на каква мрачна планета живеете!“ — Натен се усмихна. — Шега.

— Какво разбират те под „мрачна“? — попита слисан репортерът от „Таймс“. — Не е възможно валежът да е върху много голяма част от Земята.

Навън дъждът намаляваше. Светлосини ивици небе проблясваха през разкъсванията на облачната покривка и се отразяваха от стичащите се по стъклата на прозорците капки. Люк се опита да помисли за някакво обяснение.

— Може би правят опит да кацнат на Венера.

Това беше смешно и той го знаеше. Космическият кораб следваше лъча, изпратен от Натен.

На устройството отново светна зелена светлина и те спряха да говорят, очаквайки съобщението да бъде записано, забавено и възпроизведено. Екранът внезапно оживя с картина, показваща млад мъж, който седеше на своето предавателно устройство. Той бе обърнат с гръб и наблюдаваше екрана в единия край на устройството, който показваше приближаването на огромна тъмна равнина. Когато корабът се гмурна надолу към нея, илюзията за масивност се стопи и равнината се превърна в турбулентно движещи се черни облаци. Те се разшириха в мастилена вихрушка и после чернотата погълна екрана. Младото извънземно същество — наречено от Натен Бъд — се обърна с лице към камерата, каза няколко думи и се усмихна с неговото „О“. После докосна ключа и екранът посивя.

— Той каза нещо относно избягване на кацането в морето. Те идват — с внезапно напрежение прозвуча гласът на Натен.

— Атмосферата не изглежда така — каза неочаквано репортерът от „Таймс“. — Това не е земната атмосфера.

Няколко души се приближиха.

— Какво казаха те?

— Навлизат в атмосферата. Ще кацнат след около пет-десет минути — осведоми ги Натен.

По залата премина вълна от лека възбуда. Операторите отново започнаха да нагласяват обективите на телевизионните камери и да проверяват микрофоните. Включиха и прожекторите. Все още разговаряйки, учените станаха и отидоха към прозорците. Репортерите в залата се събраха на куп и също се отправиха натам, за да наблюдават великото събитие.

— Къде ще кацнат? — се обърна грубо към Натен репортерът от „Таймс“. — Защо не направите нещо?

— Кажете ми какво да направя и ще го сторя — отвърна спокойно и без да се помръдне Натен.

Това не беше сарказъм. Джейкъб Люк погледна изкосо напрегнатото му и побледняло лице и смекчи тона.

— Можете ли да се свържете с тях? — попита той.

— Едва след като кацнат.

— А дотогава какво ще правим? — попита отново репортерът от „Таймс“ и извади пакет цигари, но спомняйки си забраната да се пуши в залата, пак го прибра.

— Не ни остава нищо друго, освен да чакаме — отвърна Натен.

Това щеше да бъде велик момент в човешката история и те като всички добри специалисти, безстрастни и вгълбени в работата си, се опитваха да забравят този факт.

След безкрайно дълго време репортерът от „Таймс“ си погледна часовника. Бяха се изминали три минути. Той затаи дъх за момент, опитвайки се да чуе шума от ракетните двигатели на приближаващ се космически кораб, но... напразно. Не се чуваше нищо подобно.

Слънцето се показа иззад облаците и освети полето, както гигантски прожектор осветява празна сцена.

Внезапно зелената светлина на устройството отново светна, показвайки, че е получено съобщение. Магнетофонът го записа, забави и после го подаде на високоговорителя. Той изпращя и в смълчаната в напрегнато очакване зала се разнесе висок глас.

Екранът остана сив, но гласът на Бъд каза няколко думи на своя език. Той млъкна, високоговорителят отново изпращя и екранът угасна. Когато стана ясно, че нищо повече няма да се случи и никакво съобщение относно току-що казаното няма да бъде направено, хората в залата се обърнаха с гръб към прозорците и възобновиха разговорите.

Някой каза анекдот и сам се засмя.

Един от лингвистите остана за известно време обърнат към високоговорителя, а после с учудено изражение на лицето погледна разширяващите се ивици синьо небе, които се виждаха през прозореца. Той беше разбрал.

— Тъмно е — превеждаше слабичкият дешифратор с нисък глас на репортера от „Таймс“. — Вашата атмосфера е *плътна*. Точно това каза Бъд.

Изминаха още три минути. Репортерът от „Таймс“ се усети, че пали цигара и тихо изруга. После духна клечката и прибра цигарата в пакета. Той се напрягаше да чуе шум от ракетни двигатели. Беше време за кацане, но въпреки това не се чуваше нищо.

На предавател-приемателя светна зелената светлина.

Съобщение.

Репортерът от „Таймс“ инстинктивно се изправи. Натен внезапно се озова до него. Съобщението бе направено на глас, който му заприлича на гласа на Бъд. Той каза нещо и направи пауза. Изведнъж Люк разбра.

— Ние кацнахме — прошепна Натен.

Вятърът метеше белия бетон на пустото летище и люлееше мократа трева около него. Хората от залата погледнаха навън с надежда да чуят шума от двигателите и да зърнат в небето сребристия корпус на космическия кораб.

Натен, който бе седнал на преподавателя, се размърда. Той го включи да загрее като същевременно провери и балансира показанията на уредите. Джейкъб Люк се приближи тихо и застана зад дясното му рамо, надявайки се, че би могъл с нещо да бъде полезен. Натен се полуобърна назад, сякаш да го погледне, откачи двата чифта слушалки, които висяха на механическия преводач, включи ги към приемателното устройство и подаде единия чифт на репортера.

От високоговорителя отново се чу глас.

Люк бързо нагласи слушалките на ушите си. Той се зарадва, че ще може да чуе гласа на Бъд. Тогава, сякаш идваше от много далеч, той ясно чу в слушалките записания глас на лингвиста да произнесе една английска дума. Последваха още няколко думи с гласа на някой от другите преводачи, след което от високоговорителя започна да се лее гласът на извънземното същество. Равнодушно произнесените думи се чуваха едва-едва, но въпреки това бяха учудващо ясни.

— Радарите показват, че наблизко няма здания или други признаци на цивилизация. Атмосферата около нас се регистрира от уредите гъста като лепило. Чудовищно газово налягане. Слаба гравитация. Изобщо липсва светлина. Вие не ни я описахте такава. Къде сте, Джо? Това не е някакъв номер, нали? — Бъд се колебаеше.

Лингвистът стоеше и слушаше. Той бавно побледня, кимна на другите лингвисти да се приближат и им прошепна нещо.

Джоузеф Натен ги погледна враждебно, докато взимаше и включваше в преводача ръчния микрофон.

— Джо се обажда — каза той в микрофона на чист английски език. — Аз се опитвам да фиксирам местонахождението ви по нашия сигнал. Опишете ни, ако изобщо е възможно, мястото, където сте кацнали.

Прожекторите осветяваха телевизионната платформа, която бе готова за официалното приветствие към извънземните същества. Телевизиите по света имаха готовност да изоставят предвидените по програма предавания, за да предадат едно велико събитие. В дългата зала хората продължаваха да чакат и да се вслушват за нарастващия вой на ракетните двигатели.

Този път след появяването на зелената светлина имаше дълго закъснение. Пращането на високоговорителя премина в непрекъснато смущение, през което те едва можеха да чуват слабия глас. Той изрече няколко думи и отново стана неразбираем. Компютърът превеждаше в слушалките им:

— Опитвам... изглежда... ремонт... — внезапно гласът се чу по-ясно: — Не мога да кажа дали резервният не е излязъл също от строя. Ще го опитаме. При следващия опит може да ви уловим по-ясно. Аз намалих силата на звука. Къде е космодрумът? Повтарям. Къде е космодрумът? Къде сте вие?

Натен остави ръчния микрофон, внимателно нагласи един контролен уред върху записващия блок на приемателя и говорейки през рамо докосна един ключ.

— Този уред ще повтори казаното последния път от мен.

После той седна и остана неестествено притихнал с полуобърнатата глава, сякаш внезапно бе доловил част от нещо и безуспешно се опитваше да вникне в смисъла му.

Зелената предупредителна светлина се появи, записът се включи и лицето на Бъд изпълни екрана.

— Чухме само няколко думи, Джо, и приемателят излезе от строя. Сега нагласяваме един видеоекран, за да уловим дългите вълни, които преминават през мрака и да ги превърнем във видима светлина. Скоро ще сме в състояние да изпълним докрай пешата задача. Инженерите казват, че нещо не е в ред със задните двигатели, а капитанът ме накара да изпратя сигнал за помощ до най-близката ни космическа база — той се усмихна. — Съобщението ще я достигне едва след няколко години. Джо, аз ви вярвам, но моля ви, измъкнете ни оттук. Нали ще го сторите? Те казват, че най-после екранът е готов.

Зелената светлина угасна.

Репортерът от „Таймс“ отчете времето, необходимо за изпращане на сигнала за помощ, за извършването и записването на току-що

полученото съобщение и за преобразуването му на един видеоекран.

— Те работят бързо — каза той обезпокоен. — Тук има някаква грешка с фактора време. Всичко е погрешно. Те работят *твърде* бързо.

Скоро зелената светлина се появи отново. Полуобърнат към Люк, Натен нижеше бързо една след друга думите си в пролуката от време, докато съобщението се записваше и забавяше.

— Те са достатъчно близо, за да им повредим приемателя с нашата предавателна мощност.

Ако бяха кацнали на Земята, тогава каква можеше да бъде тази тъмнина около кораба им?

— Може би те виждат в края на ултравиолетовия сектор. Атмосферата би изглеждала тъмна в неговия диапазон — изказа набързо предположението си репортерът от „Таймс“, защото в този момент високоговорителят заговори с младия извънземен глас.

Сега този глас беше разтревожен.

— На хоризонта — полукръг от стръмни скали. Обширно кално езеро, бъкащо от плувачи в него животни. Навсякъде около кораба има огромни странни бели листа и невероятно големи месести чудовища, нападащи и изяждащи се взаимно. Ние кацнахме почти в езерото, точно на ръба на мекия му бряг. Калта не може да издържи тежестта на кораба и ние потъваме. Инженерите казват, че бихме могли да са освободим като излетим, но соплата са задръстени с кал и има опасност да взривим кораба. Кога ще можете да ни достигнете?

Репортерът от „Таймс“ се опита да си представи как ли би изглеждал каменовъгления период. Очевидно Бъд виждаше нещо, което той не можеше да види.

— Къде са те? — попита тихо той.

Натен посочи положението на индикаторните антени. Репортерът от „Таймс“ проследи с поглед приближаващите се една към друга въображаеми линии — продължения на антените извън прозореца, до мястото сред обляното в слънце пусто летище, изсъхващия бетон и поклащащата се трева, където те се срещаха.

Където линиите се срещаха, космическият кораб беше там!

Внезапно го обзе страх от нещо непознато.

— *Къде сте? Отговорете, ако е възможно! Ние потъваме!* Къде сте? — предаваха отново от космическия кораб.

Той разбра, че Натен знаеше.

— Къде в корабът? — попита дрезгаво репортерът от „Таймс“. — В друго измерение ли са? В миналото, в друг свят или някъде другаде?

Натен се усмихваше горчиво, а Джейкъб Люк си спомни, че младият мъж имаше приятел на този кораб.

— Предполагам, че те живеят на планета с много висока гравитация и рядка атмосфера, която е в близост до синьо-бяла звезда. Те сигурно виждат в ултравиолетовия диапазон. Нашето слънце е ненормално малко, слабо и жълто за техните представи. Атмосферата ни е така плътна, че екранира ултравиолетовите лъчи — той дрезгаво се изсмя. — Добра шега с нас. Съществото ни изкара, че живеем на странна планета!

— Къде сте? — викаха от извънземния кораб. — Моля, побързайте! Ние потъваме!

Дешифраторът изказа бавно своето предположение и погледна репортера в лицето, търсейки разбиране в него.

— Ние ще ги спасим — каза той тихо. — Вие бяхте прав за фактора време. Бяхте прав като казахте, че те се движат с друга скорост, която аз разбрах погрешно. Тази работа с кодираните съобщения, ускорени, за да се избегне разсейването на лъча... Аз сгреших.

— Какво искате да кажете?

— Те не са ускорявали предаването си.

— Те не са...?

Изведнъж в съзнанието си, репортерът от „Таймс“ видя отново представлението, което току-що бе видял, но този път актьорите се движеха с шеметна скорост; думите им се сливаха в един замайващ поток; мислите и решенията минаваха с безумна скорост; лицата трудно се различаваха от бързата смяна на израженията им, а вратите се затръшваха бурно, когато актьорите влитаха и излитаха от помещенията.

Не... по-бързо, още по-бързо... Той не си беше представил картината с истинската скорост — един час говор и действие свит в почти моментен „писък“. По-бързо... по-бързо... Това беше невъзможно. Материята не би могла да издържи такъв стрес — инерция... внезапно натоварване.

Това беше лудост.

— Защо? — попита той. — Как?

Натен, посявайки към микрофона, отново се изсмя дрезгаво.

— Оставете ги! — каза той. — На стотици мили оттук няма нито езеро, нито река.

По гърба на репортера от „Таймс“ преминаха тръпки. Той се улови, че докато се опитваше да схване какво се беше случило, бе ровил машинално в джоба си за цигара.

— Тогава, къде са те? Защо не можахме да видим техния космически кораб?

Натен включи микрофона с жест, който показваше разочарованието му.

— За това ще ни е необходим микроскоп.

Разказът е преведен със съкращения и публикуван в списание „Космос“, брой 2 от 1987 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.